

Maria ten Hemelopneming

Lc. 11, 27-28

De afgelopen decennia wordt door sommige theologen en anderen nogal eens meewarrig gesproken over de volksdevotie en de rol van Maria daarin. Het zou allemaal nogal bijgelovig zijn, simpel, zoet enz. Ten onrechte, want volks*devotie* is een uitdrukking van volks*geloof*, en welk ander geloof zou er kunnen zijn? We vinden het trouwens al terug in de Bijbel: het zijn niet de schriftgeleerden die tot geloof komen, maar de ‘gewone mensen’: zij hebben het begrepen, en dat zal ook altijd zo blijven.

Eigenlijk kunt ge zeggen dat Maria op drie scharniermomenten aan bod komt in het Evangelie: heel in het begin, bij de aankondiging van de menswording door de engel Gabriël, aan het begin van Jezus’ openbaar leven op de bruiloft van Kana, en helemaal op het einde onder het kruis.

Als Maria van de engel verneemt dat ze moeder van God zal worden, schrikt ze, maar ze zegt voluit ‘ja’. Het is een jawoord wat heel het Evangelie door blijft zinderen, en in fel contrast staat met de twijfel en het verraad van de leerlingen. In feite vraagt God Maria’s jawoord om zijn liefde voor de mensen te kunnen tonen: Hij bedient zich van een eenvoudig meisje dat in niets uitblinkt, maar dat juist in haar eenvoud open genoeg is om God niet voor de voeten te lopen. Het is een eerste ‘les’ die Maria ons leert: de enige voorwaarde om tot God te gaan en (omgekeerd) om God de kans te geven in uw leven te komen, is openheid, eenvoud. Dat toonde Maria ook op zovele plaatsen als Lourdes, Fatima enz.

Bij de bruiloft van Kana, als de nood het hoogst is (want de wijn is op), komen we Maria opnieuw tegen. We horen haar dan zeggen: ‘Doe maar wat Hij u zeggen zal’. Het is het begin van iets wat we in het Evangelie nog vaak zullen tegenkomen: water wordt wijn, ziek wordt gezond, kreupel wordt genezen, dood wordt leven. Het is een refrein wat telkens terugkomt, en iedere keer horen we als het ware op de achtergrond Maria’s stem: ‘Doe maar wat Hij u zeggen zal’. Alle generatie’s door is dat Maria’s uitnodiging aan de leerlingen van haar Zoon. Een tweede les die we terugvinden in haar leven is dan ook: heb vertrouwen in God, ga maar naar Hem toe als het benauwt, Hij zal u niet in de steek laten.

Onder het kruis, als Petrus verteerd wordt door spijt, de andere leerlingen uit het zicht verdwenen zijn, en als degenen die ooit door Hem genezen werden uitroepen ‘Kruisig Hem’, staat Maria zwijgend bij haar Zoon. Ook dan zegt ze in feite: ‘Doe maar wat Hij u zeggen zal’. Samen met Johannes blijft ze, ondanks het verdriet en de vertwijfeling, geloven en vertrouwen. Maria zwijgt in die dagen, maar ze *is* er, en dat is het belangrijkste.

Misschien is dat wel wat mensen, iedere generatie opnieuw, in Maria herkend en bewonderd hebben. Het is in feite de spiritualiteit van allen die Maria in het hart hebben gesloten: wie Jezus wil volgen, begint met ‘ja’ te zeggen tegen Hem,

met te luisteren en te doen wat Hij zeggen zal, en blijft bij Hem, ook in de donkerste momenten van het leven, als een gave aan God en aan de mensen. Eeuwenlang zeggen mensen die groet van Elisabeth aan Maria al na, en hebben ze tot Maria gebeden: 'Bid voor ons, zondaars, nu en in het uur van onze dood'. In situaties waarin de nood het hoogst is of wanneer de vreugde geen woorden vindt, klinkt dat eenvoudige gebed: het 'Wees Gegroet'. Het is het gebed van het volk, waarvoor Gods Zoon mens is geworden. En dat gebed en het geloof wat daarachter schuil gaat, zal nooit verdwijnen. Amen.

Johan Goris, pastoor